

Hoofdstuk 134

Lieve kleinkinderen,

Hoe vaak hebben jullie het volgende zinnetje in je leven gehoord: 'Het is een wonder dat.....'

En dan kunnen jullie zelf invullen wat het wonder was wat je gehoord had of waar je getuige van was of wat je zelf is overkomen.

Wonderen gebeurden vroeger, maar ook vandaag aan de dag gebeuren er wonderen. Vaak zie je ze niet of ben je er niet bewust van. Maar je kunt wel zelf zinnetjes afmaken die beginnen met: Het is een wonder dat....

Probeer het maar eens.

Ook in onderstaand verhaal gebeurde een wonder....

Hoofdstuk 134 - De vrouw van Sunem - 2 Koningen 4 : 8 - 37

Op één van zijn reizen door het rijk van Israël kwam Elisa in het stadje Sunem. Hij kreeg kennis aan een vrouw die graag wilde dat hij bij haar en haar man kwam eten. De profeet wilde dat wel en hij vond het er gezellig en goed. De man van die vrouw, een rijke boer, was veel ouder dan zijn vrouw en had het erg druk met zijn boerderij. Zijn vrouw praatte heel graag met Elisa over zijn werk voor de Heer, zijn God. Toen Elisa weer wegging beloofde hij deze vrouw om weer bij haar te komen eten, wanneer hij weer in de buurt was. En dat deed hij. Vrij vaak werd Elisa een welkome gast op de boerderij van deze vrouw en haar veel oudere man.

De vrouw begreep al vrij snel dat deze Elisa geen gewone profeet was, zoals er vrij veel woonden in Gilgal en in Jericho. Deze man was een groot profeet, zoals eerder Elia. Ze vond het erg dat zij hem niet op die manier kon ontvangen zoals zij dat graag wilde. Het huis was groot genoeg, maar er was maar één kamer, waarin ze allemaal met elkaar sliepen. Het zou toch veel mooier zijn dat de Godsmen Elisa een eigen kamertje kreeg, waar hij vrij kon zitten en ook gescheiden van hen kon slapen?

Ze sprak erover met haar man en die vond het goed dat deze profeet een eigen bovenkamertje kreeg. Zijn knecht kon dan wel bij hun knechten in de schuur slapen.

Het duurde niet lang of op het platte dak van de boerderij werd een klein bovenkamertje gemetseld, waar de vrouw een bed, een tafel en een stoel in zette. Ook een olielampje voor de nacht.

Heel verbaasd was Elisa toen hij weer bij deze vrouw en haar man op bezoek kwam. Het was hem bijna te veel. Een eigen kamertje voor die paar nachten in het jaar dat hij hier sliep. Toen zijn knecht Gehazi hem de volgende ochtend zijn ontbijt bracht, zei hij tegen hem: ‘Roep die vrouw toch, zodat ik haar kan bedanken.’

De vrouw kwam direct naar boven, maar voor de deur van het kamertje op het platte dak bleef zij staan. Wanneer de profeet met haar wilde spreken, dan riep hij haar wel binnen. Maar Elisa riep haar niet binnen. In plaats daarvan stuurde hij zijn knecht Gehazi naar haar toe met de vraag: ‘Wij zijn u heel dankbaar voor alles wat u voor ons gedaan heeft, maar wat kunnen wij nu voor u doen? Kunnen wij misschien een goed woordje voor u doen bij de koning of bij de bevelhebber van ons leger?’

Ze glimlachte en gaf als antwoord: ‘Ik heb genoeg mensen om mij heen die alles voor mij willen doen. En mijn man draagt mij op zijn handen. Hij verwent mij. Aan de koning heb ik helemaal geen boodschap. Zulke hoge wensen heb ik niet.’

Stil liep ze de trap af naar beneden en ging weer aan haar werk. De profeet moest niet denken dat zij iets terugverwachtte!

Maar Elisa wilde toch graag iets voor deze vrouw doen, maar hij wist niet wat. Daarom vroeg hij aan zijn knecht Gehazi: ‘Weet jij iets waar we deze vrouw blij mee kunnen maken?’

‘Zij heeft geen zoon,’ antwoordde hij.

Elisa werd gewoon een beetje kwaad op zichzelf. Dat hij dit verdriet van deze vrouw niet had opgemerkt.

Plotseling zag hij haar als in een droom, als in een visioen zitten met een baby op haar arm en met ogen die blonken van groot geluk.

‘Roep haar nog eens,’ zei hij tegen Gehazi.

En weer klom ze, gewoon een beetje verlegen, de trap omhoog. Waarom moest ze nu weer met alle geweld naar Elisa? Voor zo’n klein beetje werk als dit kamertje hoefde ze toch niet bedankt te worden?

Deze keer riep Elisa haar om binnen te komen. Hij vroeg haar niets meer, maar wel zei hij tegen haar: ‘Vandaag over een jaar zult u uw zoon in uw armen houden.’

Ze wist eerst niets te zeggen. Een zoon? Wist hij dan alles, deze Godsman? Kende hij haar groot verdriet dat zij geen kinderen had gekregen? Ze had het hem nooit verteld. Maar wat zou dat geweldig zijn. Maar toen dacht ze: het kan helemaal niet! Wie ben ik dat de Heer zo’n groot wonder aan mij zal doen? Hij meende het goed, deze Godsman, maar dit kon hij niet waar maken.

‘Ach meneer,’ antwoordde ze droevig, ‘u bent wel een groot profeet, maar u moet mij niet voor de gek houden.’

Toen zij later naar beneden ging, moest ze steeds denken aan wat de profeet Elisa gezegd had: Volgend jaar om deze tijd.... Een zoon. Ze begon het te geloven. Voor God was niets onmogelijk en wat de profeet tegen haar gezegd had, zou werkelijkheid worden.

Een jaar later kreeg zij een baby, een zoon!

Een jaar later kreeg zij een baby, een zoon!

Het was in de zomer, een paar jaren later. De baby van de Sunamitische vrouw was een flinke jongen geworden. Hij was nu ongeveer zes jaar oud. Op een dag liep hij naar het land naast zijn huis, waar zijn vader druk bezig was om samen met zijn knechten het koren te maaien. Hij wilde bij zijn vader zijn. Maar die had eigenlijk geen tijd voor hem, omdat hij druk bezig was met het maaien van het koren. Maar dat was niet erg, het jongetje kon op zijn eigen manier ook wel helpen met maaien.

Maar toen hij een poosje druk bezig was geweest werd hij plotseling ziek. Huilend liep hij naar zijn vader.

‘Papa, mijn hoofd, mijn hoofd doet zo’n pijn,’ klaagde hij.

De boer zag wel dat zijn zoontje erge hoofdpijn had, maar hij zag er de ernst niet van in. Een knecht moest hem maar naar zijn moeder brengen.

De moeder zag **wel** hoe ziek haar kind was. Zij nam haar zoontje op schoot. Lang zat ze daar en zag hoe hij steeds maar zieker werd. Ze hilde niet, deze moeder. Ze had maar één gedachte: Ik heb dit kind van God gekregen, omdat Elisa het zei. Maar ik kan het niet missen! Ik weet dat één keer de profeet Elia in het buitenland een dood jongetje weer levend heeft gemaakt. Als mijn zoontje komt te sterven, dan ga ik naar Elisa. Dan moet ook hij mijn zoontje weer

levend maken. Ik geloof dat dat kan. **Ik geloof dat God alles kan** en ik zal dan bidden, net zo lang tot ik mijn zoontje terugkrijg.

Het jongetje stierf toen de zon zijn hoogste stand bereikt had. Voorzichtig ging de moeder van het jongetje staan en droeg haar overleden zoontje de trap op en bracht hem naar het kamertje van Elisa. Daar legde ze hem op het bed van de profeet.

Daar legde ze hem op het bed van de profeet.

Zelf begreep ze niet hoe wonderbaarlijk kalm zij was. Alles zou toch nog goed komen. Daar geloofde ze heilig in. Nog één keer boog ze zich over hem heen en raakte nog even zijn mooie lange haar aan. Toen draaide ze zich om, ging de kamer uit en sloot de deur zorgvuldig. Niemand mocht hier binnenkomen. Niemand mocht weten dat haar zoontje was overleden, voordat ze met Elisa had gesproken. Met de profeet die haar zoontje het leven terug kon geven. Het woordje ‘dood’ kon ze niet over haar lippen krijgen. Ze accepteerde het woordje ‘dood’ niet, want dan had ze haar zoontje verloren. Ze wilde hem vasthouden, met haar liefde, met haar geloof! Ook al zou ze helemaal naar de Karmel moeten rijden, waar Elisa was. Een lange weg van vijftwintig kilometer.

Zo vlug ze kon liep ze naar haar man en zei: ‘Geef mij een knecht mee en een ezelin. Ik moet snel naar Elisa, de man van God. Daarna kom ik terug.’ De boer begreep niet waarom zijn vrouw zo dringend naar de profeet moest. ‘Het is vandaag toch geen sabbat of nieuwe maan?’ vroeg hij. Ongeduldig schudde ze haar hoofd. ‘Het is wel goed,’ zei ze kort.

Met vlugge stappen liep ze terug naar huis. Nu niet naar boven gaan. Sterk zijn. Als ze nu niet dadelijk op reis ging, kon het voor altijd te laat zijn....

Daar was de ezelin. Zelf gespte ze de riemen van het zadel vast. Tegen de knecht die meeging riep ze: 'Opschieten en drijf de ezel aan, zodat hij nergens stil blijft staan.'

En toen begon de verre, vreemde reis naar het Karmelgebergte, waar Elisa moest zijn.

De profeet, hoog op de berg, zag haar reeds van ver aankomen. Hij begreep dat er iets bijzonders aan de hand moest zijn.

'Loop haar tegemoet,' zei hij tegen zijn knecht Gehazi. 'Vraag haar wat er aan de hand is.'

Maar de Sunamitische vrouw luisterde nauwelijks naar Gehazi.

'Het is wel goed,' fluisterde ze tegen hem.

Maar bij Elisa aangekomen, sprong ze van de ezelin, viel voor hem neer en omklemde zijn voeten. Gehazi wilde haar wegduwen, maar streng zei Elisa:

'Laat haar geworden, want ik zie dat zij een groot verdriet heeft en de Heer heeft mij dat niet geopenbaard.'

De vrouw ging staan en het was alsof ze dat vreselijke woordje 'dood' niet in haar mond durfde nemen, toen ze zei: 'Ik heb u toch niet om een zoon gevraagd? Ik heb toch tegen u gezegd dat u mij niet voor de gek mocht houden!'

Ja, toen Elisa haar een zoon beloofde had ze al gedacht dat een eigen kind te mooi, te heerlijk zou zijn! Had zij nooit een zoon gekregen! Dan was dit vreselijk verdriet haar bespaard gebleven. Maar haar zoon was wel in haar leven gekomen op voorspraak van die Godsmann. En hier stond ze nu naast hem en haar ogen dwongen: Ga met mij mee en geef mij mijn kind terug **door uw gebed!**

Elisa begreep haar groot verdriet en wist niet wat hij moest doen. Zelfs nu, terwijl hij naast deze vrouw stond kreeg hij geen Godswoord. Misschien wanneer het straks donker was en hij de berg op zou gaan....

Hij draaide zich om en zei tegen zijn knecht Gehazi: 'Omgord je lendenen, neem mijn staf mee en ga. Groet niemand onderweg en wanneer een ander jou groet, blijf dan niet bij hem staan. Maar ga zo snel je kunt naar mijn bovenkamer en leg mijn staf op het gezicht van de jongen.'

Elisa dacht dat de vrouw nu blij zou worden. Dit was toch een teken dat hij zijn handen niet van haar overleden zoontje aftrok. Hij mocht nu nog niet begraven worden. En begreep ze dan niet dat hij alles wilde doen om haar te helpen?

Maar de vrouw bleef staan waar ze stond. Zij had deze vreselijke reis niet gemaakt om de knecht Gehazi op te halen. Die zou haar zoontje niet weer

levend kunnen maken. Dat moest zijn heer Elisa doen. Die moest nu met haar meegaan terug naar huis. Te lang was ze al van huis weggeweest....

Ernstig zei ze: *'Zo waar de Heer leeft en zo waar u leeft, ik ga niet bij u vandaan!'*

Elisa zag dat het haar ernst was. Hij boog zijn hoofd en zei: 'Ik ga met u mee.' De Heer kon hem ook onderweg naar Sunem een Godswoord geven. De ogen van de vrouw lichtten op. Was er hoop voor haar zoontje?

Daar gingen ze samen door de lange, donkere nacht. De Sunamitische vrouw voelde geen pijn noch vermoeidheid meer: de man van God naast haar ging nu samen met haar op reis naar haar zoontje.

Toen ze bijna thuis in Sunem waren, kwam Gehazi hen tegemoet lopen. Het was hem tegengevallen. Hij had gedacht dat hij een groot wonder zou doen met de staf van Elisa. Maar dat was niet gebeurd. Een beetje teleurgesteld zei hij tegen zijn meester: 'Ik heb gedaan wat u tegen mij gezegd heeft, maar het jongetje is niet wakker geworden!'

Elisa gaf geen antwoord. Hij liep de trap op naar zijn bovenkamer. Op het bed lag koud en bleek het overleden jongetje en zijn staf lag over hem heen. Gehazi had zijn werk goed gedaan, maar meer kon hij ook niet! En Elisa zelf? Wat kon hij? Hij wist het niet. Maar één ding wist hij zeker: de God van Elia leefde en hij zou bidden, net zoals Elia jaren geleden in een ander bovenkamertje had gedaan.

Maar één ding wist Elisa zeker: de God van Elia leefde!

En net zoals Elia lang geleden gedaan had, boog ook hij zich en ging bovenop het dode jongetje liggen. Hij had zijn mond op de mond van het kind en zijn warme handen over de koude handjes en ondertussen bad hij tot God in de hemel.

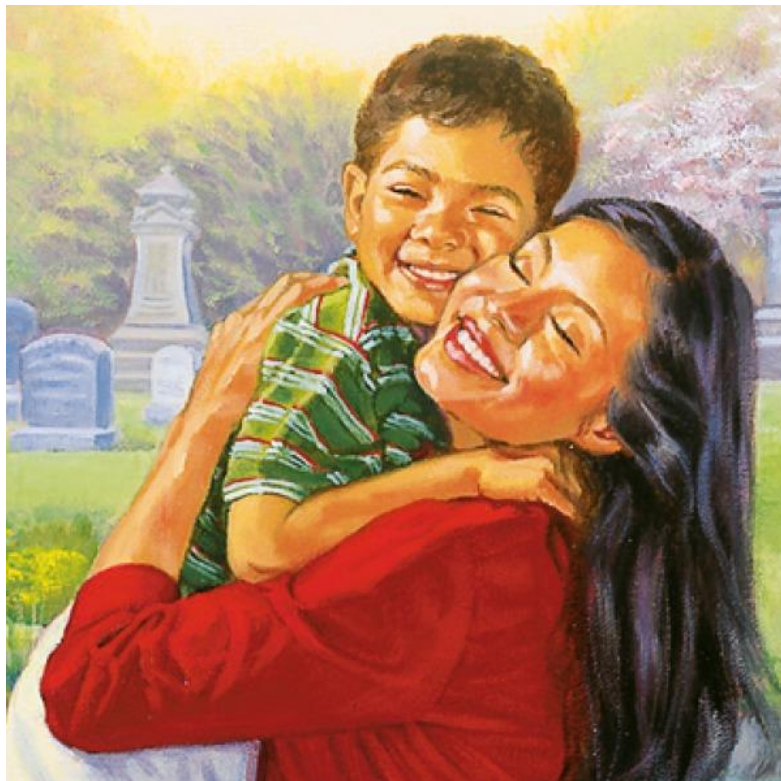
En nog eens boog hij zich het dode jongetje en weer begon hij te bidden. Ineens voelde hij dat het kind weer warm begon te worden. Toen Elisa rechtop ging staan, schrok hij gewoon. Het jongetje niesde zeven keer achter elkaar. Hij deed zijn ogen open en lachte naar Elisa. Het zoontje van de Sunamitische vrouw leefde weer en was gezond!

Elisa riep zijn knecht Gehazi en net zoals de eerste keer dat hij in dit bovenkamertje geslapen had, zei hij tegen Gehazi: 'Roep de vrouw.' Over het platte dak kwam zij aanlopen en door de geopende deur zag zij haar zoontje op het bed zitten.

Elisa zei tegen haar: 'U kunt uw zoontje meenemen.'

Maar voordat ze dat deed viel ze voor Elisa's voeten neer. Ze kon geen woorden vinden om hem te bedanken. Haar blijdschap was te groot....

Daarna tilde ze haar zoontje op, drukte het stijf tegen zich aan en ging naar beneden, naar haar man.

Daarna tilde ze haar zoontje op, drukte het stijf tegen zich aan en ging naar beneden, naar haar man.

